

Mirjam Oldenhave



Mees Kees

Op kamp

Met illustraties van Rick de Haas



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam



Tobias

Dit ben ik en hier komen de anderen:

Mees Kees

Moet het nog leren,
maar is nu al uit-stekend!



Sep

Kun je mee lachen en is mijn beste vriend.

Hasna

Mooiste meisje van de wereld.



Jackie

Grootste opschepper (ook van de wereld).

Fred

De 'baviaan'. Niet aardig, wel sterk.



Aukje

Wordt minister-president.

Rashida

Hééél verlegen.



Winston

Rapper.

Sammy

Is een boekenwurm, hij kan lezen en husselen tegelijk.





Manon

Beetje raar, beetje grappig.

Ben

Keeper.



Karim

Lijkt op James Bond (vindt hij zelf).

Tom

Slimste van de klas,
ook slimmer dan mees Kees en onze juf.



Lisa

Lisa Langkous.

Bart

Gewoon aardig.



Anna

Haar naam kun je omdraaien.

Wahed

De op één na slimste van de klas.



Koen

Ook gewoon aardig.

Dreus

Hoofd van de school (met wrat!).



Lieke

Allergisch voor suiker.



Kontje kaal

6

‘Ietsie pietsie pansie!’ riep mees Kees.

Raar hè? En hij had ook al zo’n gekke broek aan. Oei, je moest echt een zonnebril opzetten, zo fel waren de kleuren. Misschien denk je dat hij gek was geworden. Maar nee! Luister maar wat ons antwoord was:

‘WIJ GAAN OP VAKANTIE!’

Het was echt waar: eindelijk, voor het eerst in zes jaar ging onze klas op kamp! We reden met de bus naar een camping vlak bij de zee. Eigenlijk mochten we het niet ‘vakantie’ noemen, en ook niet ‘kamp’. Het was een wérkweek. Mees Kees had een wérkplan meegekregen. Daarin stond wat we allemaal moesten doen. Alles was leerzaam. Denk dus maar niet dat we voor de lol op vakantie gingen! En trouwens, meester Hank van gym ging ook mee. Nou, dan snap je al helemaal dat we niet voor de lol gingen! Hij vindt iedereen een slappeling, behalve zichzelf en zijn oma.

‘Mijn oma rent twee keer zo hard!’ schreeuwt hij altijd. Of: ‘Dat doet mijn oma nog beter!’

Meester Hank zat niet bij ons in de bus. Hij was vast vooruitgegaan om de camping te verkennen.

Zodra we op de snelweg reden, pakte de chauffeur de microfoon. ‘Dames en heren, hier spreekt de piloot.’

Wij gingen keihard lachen. Niet omdat het grappig was, maar we hadden zo’n zin om te lachen.

‘Mijn naam is Liselotte, we gaan er een gezellige reis van maken!’ zei de chauffeur.

O nee hè! We hadden allemaal ‘Dag meneer’ gezegd toen we instapten. Maar ze leek ook zo op een man! Nog meer dan mees Kees!

‘Hij is een vrouw,’ fluisterde Sep.

‘Of een man met een vrouwen naam,’ zei Aukje.

Zielig!

‘Wie komt er een liedje zingen?’ vroeg Liselotte door de microfoon.

‘Ik!’ Lisa rende naar voren en begon te zingen. ‘En drie maal drie is...’

‘Negen,’ zei Tom.

‘Negen,’ zong Lisa. ‘Ieder zingt zijn eigen lied. Drie maal drie is negen en mees Kees die zingt zijn lied.’

Mees Kees nam de microfoon over. ‘We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal. Kontje kaal!’

Het was niet echt een geschikt lied, want we waren nog maar net onderweg. Maar mees Kees is stagiair, dus dat soort dingen moet hij nog leren.

‘Wojo, die rap ken ik!’ zei Winston. Hij rende naar voren en pakte de microfoon.

Er was er eens een mannetje met haren op z'n bil.

Toen hij dat in de spiegel zag, gaf hij een harde gil.

Ik lijk wel een aap, met die haren allemaal.

Hij rende naar de kapper en hij riep: 'kontje kaal!'

Goeie rap, hè? Maar Tom liep snel naar de microfoon om te zeggen dat apen altijd al een kale kont hebben. Vooral de samneusapen in Afrika en Azië. Dat soort dingen weet Tom namelijk.

‘Gedist, Winston!’ riep Fred.

Toen liep Winston weer naar voren. Hij moest Tom in het

gangpad even omhelzen, anders paste het niet. Daarna greep hij de microfoon.

*Er was er eens een aap met haren op z'n bil.
Toen hij dat in de spiegel zag, gaf hij een harde gil.
'Ik lijk wel op Fred, met die haren allemaal!'
Hij rende naar de kapper en hij riep: 'kontje kaal!'*

8

'Gedist, Fred!' riep Sep.

Oei oei, gevaarlijk spel. Ik ken Fred z'n kont niet, maar voor de rest lijkt hij sprekend op een baviaan. Hij is ápesterk. In plaats van hersenen, heeft hij spieren.

Langzaam stond hij op. Dat werd dus beuken. Het was nu



alleen nog maar de vraag: werd het Sep of werd het Winston?

‘O jee!’ riep mees Kees toen. Hij keek geschrokken in een plastic tas. ‘Wat een ramp! Mijn minimarsjes smelten!’

‘Wat moeten we nu doen?’ riep iedereen, behalve ik. Ik moest namelijk mijn lippen stijf op elkaar houden, want ik zat al te kwijlen als een fonteintje.

Mees Kees keek snel op zijn werkplan. ‘Punt één: de busreis,’ las hij. ‘De leerkracht zorgt ervoor dat de groep in een feestelijke stemming komt.’ Hij keek ons tevreden aan. ‘Ook weer opgelost. Wie wil er...’

‘Ik!’ riep Jackie.

We kregen er ieder drie en Fred vergat te beuken.

Mees Kees zei: ‘Hieperdepiep...’

‘Hoera!’ riepen wij, want we waren nu in een feestelijke stemming.

Helaas keek ik op dat moment net naar Fred. En die had de marsjes al in zijn mond. Alle drie tegelijk. En hij was al best ver met kauwen.

‘Hoeraaaa!’ riep hij.

‘Neem jij geen marsje?’ vroeg Sep aan mij.

‘Ik wacht nog even,’ zei ik.

‘Neem jij geen marsje?’ vroeg Jackie. Niet aan mij, maar aan Lieke.

O ja, dat vergeet ik te vertellen: Lieke was erbij. Ze zit eigenlijk in groep vijf. Maar volgend jaar komt ze in onze groep, omdat ze een klas mag overslaan. Daarom ging ze mee, om alvast aan ons te wennen.

‘Ik mag geen kleurstoffen en geen suiker,’ zei ze tegen Jackie.

We waren er stil van. Geen suiker, dus geen snoep...

Hasna sloeg een arm om Lieke heen. Zij doet altijd heel lief tegen gehandicapte kinderen.